

Martina Dráždilová, Madona a pieta: proměny jejich zobrazování ve výtvarné kultuře středověku

Posudek diplomové práce

Martina Dráždilová s úspěchem navazuje na svou nadprůměrnou bakalářskou práci *Témata křesťanského umění a jejich proměny ve výtvarném umění*. Již tam poněkud obecnější název zakrýval soustředění na téma madony a piety ve výtvarné kultuře středověku a jeho využití pro praxi výtvarné výchovy. V diplomové práci jde cestou opačnou. Kromě zpracování vlastního tématu madony a piety nabízí širší vhled do problematiky vztahu společnosti ke křesťanství a religiozitě vůbec, podložený v příloze připojeným dotazníkovým šetřením vynikající úrovně, a také se obšírně věnuje vztahu ke křesťanské tematice při výuce na školách, zejména ve vztahu k RVP. Její zjištění o značné vágnosti přístupu je očekávatelné, ale zneklidňující.

Tato část celou práci uvádí, ačkoli by patrně měla být předcházena obecnější studií, kterou autorka přesunuje do příloh. Stať nazvaná Civilizace kulturně křesťanská (s. 100-113) zkoumá religiozitu zejména jako sociologický a sociokulturní fenomén, přes poučené zakotvení se přece jen nevyvarovala určitých vágních formulací.

Celá první část předkládané práce (s. 7-32) pracuje s konstruktem kulturního křesťanství, jenž je definován na s. 8-9 a je zvolen šťastně.

Druhá, teoreticky zaměřená část, sleduje vlastní téma madony a piety z hlediska typologického, kde je autorčina orientace v problematice suveréní. Dále se zabývá vývojem zobrazování, kde se diplomantka omezuje na italské malířství v jeho dvou hlavních centrech, Sieně (Duccio, Simone Martini) a Florencii (Cimabue, Giotto). I zde je její orientace velmi dobrá, přestože vesměs čerpá poučení pouze ze starší české uměnovědné literatury. Zúžení tématu pouze na italské malířství snad jen nedovolilo postihnout některé širší vztahy – vazbu na sochařství, na jehož studium autorka vědomě rezignuje (bylo však uspokojivě pojednáno v její bakalářské práci), a kontakt Itálie s obecně střeoevropským, nikoli pouze českým výtvarným prostředím.

Pedagogické využití tématu si diplomantka ověřila při praxi na dvou školách - ZŠ Vodičkova a gymnáziu Na Zatlance. Přístup, opírající se opět o vytvoření diptychu s východiskem v Diptychu z Karlsruhe, je plně vyhovující a dosažené výsledky pozoruhodné.

Vlastní výtvarná práce v podobě dvojice triptychů je opět nesmírně přesvědčivá a sugestivní, cenná je především úzká vazba na výsledky pedagogického zpracování tématu.

Ve formálních náležitostech práce neshledávám nedostatky. Práci doporučuji k obhajobě.

Návrh klasifikace: **výborně**

Mgr. Jakub Synecký

Dne 6. května 2011